

[Olufson.]

viste, hvorledes de gode Aar 1928, 1929 og 1930 netop var de Aar, da den store Gældsstiftelse fandt Sted.

Og denne Gældsstiftelse var ikke begrundet i, at man fra Landbrugets Side brugte Pengene til at sætte ind i Erhvervet. Hvis det ærede Medlem Hr. Kyed vil undersøge Salgsstatistikken fra disse Aar, vil han netop se, at en Række Ejendomsalg har fundet Sted, og for hver Gang, en Ejendom er omsat, er der sket en yderligere Prioritering, saaledes at den Procentdel, som Prioriteringen andrager af Ejendommenes Værdi, stiger i meget væsentlig Grad i disse Højkonjunkturaar, hvorimod det modsatte vil være Tilfældet under Lavkonjunkturer, i daarlige Tider; da vil Gælden gaa ned.

Jeg har peget paa dette som en naturlig Konsekvens af det økonomiske System, hvorunder vi lever — det er den enkelte Besidders Spekulation i Højkonjunkturer, der betinger Stigningen i Priserne og ogsaa betinger Gælden —, men det kan vi jo skændes om til Tidernes Ende, hvorvidt det ene eller det andet er Aarsagen. Realiteten er, at Landbruget i Øjeblikket har større Gæld, end det er i Stand til at bære, og det foreliggende Lovforslag tager netop Sigte paa at give Landbrugerne en Haandsrækning, saadan at de kan klare sig.

Jeg ved nu ikke rigtig, om jeg skal glæde mig over det ærede Medlems Udtalelser. Ganske vist var der blidere Toner i dem, end vi tidligere har hørt fra Venstre, naar vi har drøftet Akkordloven, og der laa ogsaa Antydninger i dem om, at man denne Gang vilde gaa ind i en Forhandling, men noget egentlig reelt forekom det mig alligevel ikke, der kom frem. Og jeg maa for mit Vedkommende sige, at hvis der ligger en ændret Opfattelse hos Venstre til Grund for disse Udtalelser, saa forstaa jeg ikke, hvori den begrundes. Akkordloven, som der er Tale om at forlænge, bliver ikke ændret i en saadan Grad, at den bliver mere tiltrækkende for Venstre, og Venstre har ikke tidligere stemt for Akkordloven; altsaa kan jeg ikke se, hvori der skulde ligge en Begrundelse for, at Venstre skulde indtage en anden Stilling.

Selve „Indefrysningss“-Forslaget, som det ærede Medlem Hr. Kyed søgte at gøre saa betydningsløst som muligt, kan da sikkert heller ikke være medvirkende til, at Venstre indtager en ændret Stilling nu, thi det forekommer mig, at jeg har hørt det ærede Medlem enkelte Gange tale om dette Forslag, og da var han i allerhøjeste Grad i Besiddelse af Betænelighedernes Naade-

gave. Jeg tror ikke, jeg siger for meget, naar jeg siger, at hvis ikke det ærede Medlem havde haft saa mange Betæneligheder, som han har haft, saa vilde dette Lovforslag kunne være behandlet adskilligt før i dette Ting og haft Mulighed for at blive gennemført paa et tidligere Tidspunkt.

Jeg kan derfor ikke forstaa Begrundelsen, hvorfor Venstre nu pludselig bliver mere medgørligt, end det har været før. Det kan vel ikke være af den Aarsag, at der i Øjeblikket er Harper i Luften, at det er det, der bevirker Venstres Medgørlighed? Men i hvert Tilfælde, hvis den er alvorlig ment, saa skal vi fra vor Side gerne tage derimod og gøre, hvad vi kan, for at faa dette Lovforslag ført igennem. Vi mener nemlig, at det vil have ikke ringe Betydning for den Sikkerhedsfølelse, som det maaske alligevel trods alt er det væsentligste at skabe hos den Del af Landbruget, der er ude i Vanskeligheder.

Men saa kom det ærede Medlem Hr. Kyed ind paa det samme, som andre Venstretalere har været inde paa heroppe, og som de Gang paa Gang prøver paa at drage frem, dette, at Forslaget ikke vedrører Landbrugets Rentabilitet. Ja, naar man skærer den mest tyngende Del af Gælden bort og siger, at man skal se bort baade fra Forrentning og Afdrag, skulde man dog synes, at den Del, der blev tilbage, lettere kunde forrentes, end hvis man skulde bære det hele. Men i øvrigt kom det ærede Medlem lige saa lidt som andre Venstretalere i den senere Tid ind paa, *hvad* man skal gøre. De bruger omtrent den samme Vending som en af dem, der er blevet Nationens store i denne Tid. Naar Lappoføreren Knud Bach staaer ude paa Møderne, plejer han at sige: Naar nu det danske Landbrug hver Dag bringer 3 Millioner hjem til Landet, er det saa for meget at forlange, at vi selv faar den ene Million, og saa tilføjer han: Ja, jeg spørger bare. Men der bliver ikke givet nogen Anvisning paa, hvorledes det skal ske, og det samme er Tilfældet med det ærede Medlem Hr. Kyed og andre Venstremænd; vel taler de om Landbrugets Rentabilitet; men ikke paa et eneste Sted viser de, hvorledes denne Rentabilitet skal skaffes til Veje.

I Modsætning hertil fremkom det konservative Folkepartis ærede Ordfører, Hr. A. C. D. Petersen, med en Udtalelse, der viste Vej ud, og Spørgsmaalet er jo blot, om man vil gaa den Vej. Som den ærlige Mand, det ærede Medlem er, fremsatte han her oppe fra Folketingets Talerstol Forslag, der vilde betyde en væsentlig For-